

ἀρμάλα ἡ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμη καὶ ἄλας. Τὸ β' συνθετικὸν ἀποκαθιστᾷ τὴν ἐκλιποῦσαν ἐτυμολογικὴν σαφήνειαν τοῦ α' ὡς ἀντιστρόφως συμβαίνει εἰς τὸ συνών. ἄλάρμη ἢ ἀλά-τάρμη παρὰ τὸ ἄλας καὶ ἄρμη. Ἰδ. ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 92 κέξ.

Υἷδωρ περιέχον ἄλας, ἄλμη: Βάζω ἐλαίῳ ἑς τὴν ἀρμάλα. || Φρ. Φαγεῖ ἀρμάλα (πολὺ ἄλμυρόν). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρ-μάλατο 1.

ἀρμαλαή ἡ, Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Θόρυβος, ταραχή: Ἔγιν' ἀρμαλαή. Ἀκουσα νῆα ῥμαλαή.

ἀρμαλατιά ἡ, ἀμάρτ. ἀρμαλατοσία Κύθηρ. ἀρμαλατοσία Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμαλακία Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀρμολατοσία Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμη καὶ ἄλάτι καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Τὸ ἀπὸ τῆς ἐξατμίσεως θαλασσίου ὕδατος ἀπομένον ἄλας εἰς κοιλότητος τῶν παραλίων βράχων ἐνθ' ἄν.: Ὁ τόπος αὐτὸς ἔχει ἀρμαλακία Λακων. Τί λογιῶ εἶσαι, καημένη, ἀπὸ τὴν ἀρμαλακία! αὐτόθ. || Ἄσμ.

Νὰ πάω ἑς τὴν ἀκρογιαλιά | ὅπ' εἶν' ἡ θάλασσα κοντὰ γιὰ νὰ μὲ τρώῃ ἡ ἀρμαλακία

Μάν.

ἀρμαλατιάζω ἀμάρτ. ἀρμαλακιάζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμαλατιά.

Βυθίζω ἐνδύματα ἐντὸς ἄλμης ἢ θαλασσίου ὕδατος πρὸς ἀπορρόφησιν τοῦ ἄλμυροῦ ὑγροῦ. Συνών. ἀρμαλατίζω.

ἀρμαλατίζω ἀμάρτ. ἀρμαλακίζω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμαλατιά.

Ἀρμαλατιάζω, ὁ ἰδ.

ἀρμάλατο τό, Πελοπν. (Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀρμάλατοσ Κύθηρ. Πελοπν. (Βασαρ. Λακων. Μάν.) ἀρμόλατοσ Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἄρμη καὶ ἄλάτι.

1) Ἄλμη Κύθηρ. Πελοπν. (Βασαρ. Λακων. Παππούλ. Χατζ.) Συνών. ἄλάρμη, ἀλατάρμη 1, ἀλιμίδιν, σαλαμούρα. 2) Ἄλας Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.

Βάλτε τῆς νύφης χωριστὰ μαύρων φιδιῶν κεφάλια, βάλτε χερσὲς τ' ἀρμάλατοσ καὶ χούφτα τὰ φαρμάκια κι ὅτ' αὐτὰ τὸ μαγερέψετε δώστε το νὰ ν-τὸ φάῃ.

ἀρμάλ-λι τό, Ρόδ. ἀρμάλδι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀμάλλιον. Πβ. Εὐστάθ. 1162,29 «ἀμάλλιον, σχοινίον τὸ καὶ οὐλόδετον, ἐν ᾧ δεσμοῦσιν ἀμάλλας». Περὶ τῆς ἀναπτύξεως τοῦ ρ διὰ τὸ ἐπόμενον ὑγρὸν ἰδ. ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 83 κέξ.

1) Κρίκος ἐκ συνεστραμμένων κλάδων λύγου διὰ τοῦ ὁποίου συνδέεται τὸ ἄκρον τοῦ ἱστοβοέως τοῦ ἀρότρου μετὰ τοῦ ζυγοῦ. Συνών. ἀρμαλ-λιά. 2) Κρίκος ὁ ὁποῖος τίθεται εἰς τοὺς πόδας ζώων διὰ νὰ μὴ δύνανται ταῦτα νὰ τρέχουν ἢ νὰ ὑπερπηδοῦν φράκτας μόλις δυνάμενα βραδέως νὰ βαδίζουν.

ἀρμαλ-λιά ἡ, Ρόδ. ἀρμαλγιά Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάλ-λι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Ἀρμάλ-λι 1, ὁ ἰδ.

ἀρμαλλοδέτης ὁ, ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 121.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμαλλὸς καὶ δέτης.

Ἀλιεὺς δένων ἀρμαλλοῦς.

ἀρμαλλοπλέκτης ὁ, ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 121.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρμαλλὸς καὶ πλέκτης.

Ἀλιεὺς πλέκων ἀρμαλλοῦς.

ἀρμαλλὸς ὁ, ΑΜαμμέλ. Θαλασσιν. 107 — Λεξ. Βλαστ. Πιθανῶς ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμάλλιον. Ἰδ. ἀρμάλ-λι.

Πλέγμα ἐκ τριχῶν οὐρᾶς ἵππου ἀποτελοῦν τμήμα τῆς ἀλιευτικῆς ὁρμῆς.

ἀρμαμέν-το τό, Μύκ. Νάξ. κ.ά. — Λεξ. Αἰν. ἀρμαμέδο Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀρμανέδο Κρήτ. ἀρμανέτο Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμαμέντον, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *armamenta* = ὅπλισμός. Πβ. καὶ Ἰταλ. *armamento*.

1) Πλοῖον πολεμικὸν Μύκ. — Λεξ. Αἰν. «Τέσσαρα ἀρμαμέν-τα καράβια ἐδικά σας εὐρίσκονται ἐδῶ» (ἐξ ἐπιστολῆς τοῦ 1821) Μύκ. 2) Ὀπλον ἐλαφρὸν Κρήτ. 3) Ἀλιευτικὸν ὄργανον Κρήτ. 4) Γενικῶς πᾶν πρᾶγμα τοῦ ὁποίου ἀναγκαίως γίνεται χρῆσις, οἷον σκεῦος, ἔπιπλον, κόσμημα κττ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ.ά.): Πάαινε νὰ πιῇς νερό, μὰ πᾶρε καὶ τ' ἀρμαμέν-το σου μαζί (τὸ ποτήρι) Νάξ. Χίλια ἀρμαμέν-τα ἔχει ἡ κρεββαταριά (πολλὰ ἐργαλεῖα ἔχει ὁ ὕφαν-τικὸς ἱστός) αὐτόθ. Κεῖ μέσ' ἑς τὸ σπῖτι χίλια ἀρμαμέν-τα ναι μέσ' ἑς τὴ μέση (ἔπιπλα, σκεύη κττ.) αὐτόθ. Μουρέ, εἶδ' ἀρμαμέδα ν' ποῦ τὰ ἔχει καὶ κρέμονδαι-ν-ἀθρός τση! (πόσα κοσμήματα ἔχει κρεμάμενα ἐμπρός της!) Ἀπύρανθ.

Πβ. καὶ ἔπων. Ἀρμαμέντος Σχιάθ.

ἀρμάρα ἡ, Κάρπ. Πελοπν. Τήν. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρμάρι.

Μέγα ἀρμάριον. Συνών. ἀρμαράτσα.

ἀρμαράδα ἡ, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρμάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άδα (Ι).

Ἰματιοθήκη: Ξέρεις, λέει, τί νὰ σὲ κάμω; νὰ σὲ κρύψω ἑς τὴν ἀρμαράδα μου (ἐκ παραμυθ.)

ἀρμαράκι τό, πολλαχ.

Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρμάρι.

Μικρὸν ἀρμάριον: Ἄσμ.

Τό 'καμ' ἕνα κουβαράκι, | τό 'ρριζι ἑς τοῦ ἀρμαράκι
Θράκ. (Αἰν.) Πβ. ἀρμαροῦδιν.

ἀρμαράτσα ἡ, Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρμάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άτσα ὡς καὶ κυρά-κυράτσα κττ.

Μέγα ἐρμάριον. Συνών. ἀρμάρα.

ἀρμάρι τό, ἀρμάριν Ἰκαρ. Κύπρ. Πόντ. (Κερασ.) ἀρμάρι κοιν. καὶ Ἀπουλ. (Τσολλῖν.) Καλαβρ. (Χωρίο Ρο-χούδ.) ἀρμάρ' βόρ. ἰδιώμ. ἀλμάριν Λυκ. (Λιβύσσ.) ἰρμάρ' Μακεδ. ῥμάρι Σίφν. ἀρμάδι Πελοπν. (Καλάβρυτ.) ἐρ-μάριν Πόντ. (Ἄμισ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀρμάριν, ὁ ἐκ τοῦ Λατιν. *armarium* = ὅπλοθήκη, σκευοθήκη. Ἰδ. Κορ. Ἀτ. 1,70. Τὸ ἀρμάδι ἐκ παρασυσχετισμοῦ πρὸς τὸ Ἰταλ. *armadio*. Διὰ τὸν τύπ. ἐρμάριν πβ. Μ. Ἐτυμολ. 146,56 «τὰ λεγόμενα παρ' ἡμῖν ἀρμάρια ἐρμάρια ὀφείλουσι λέγεσθαι... οἱ γὰρ Ἕλληνες οἶα τινὰς ἀνδριάντας ἐποίουν μήτε χεῖρας μήτε πόδας ἔχοντας, τούτους δὲ Ἑρμᾶς ἐκάλουν, οὗ ὑποκοριστικὸν ἐρμάριον ἐποίουν δὲ αὐτοὺς διακένους θύρας ἔχοντας... καὶ ἔσωθεν αὐτῶν ἐτίθουν ἀγάλματα ὧν ἔσε-βον θεῶν».

1) Ὀπλοθήκη Κύπρ.: Ἄσμ.

Βκαίν-ναι τῶν πά' ἑς τ' ἀρμάριν του τῶ ἀπὸν 'δεν τ' ἄρματά του, τῶ ἐχόρησεν τὰ ροῦφα του τῶ ἐξώστην τὰ σπαθικά του

